Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἕκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ὧν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Νοεμβρίου 1928* | *Ἔτος 50ό ν.—Ἀριθ. 52*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φυλλάδιον, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», εἰσερχομένη εἰς τὸ 51ον ἔτος, γίνεται ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ. ***Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἰδία. Μόνον τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει ὀλίγον ὡς ἑξῆς: Ἐτησία, δρ. 100. Ἑξάμηνη, δρ. 55. Τρίμηνη, δρ. 30. Καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ 2 δρ. γίνεται 2.50.***

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἡ διέγερσή της ἔγινε τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ λόρδος εἶπε νὰ χωριστοῦν γιὰ νὰ ἡσυχάσουν. Ἀλλὰ ἡ λαίδη ἐπέμεινε νὰ κρατήσει κοντά της τὴ Νταίζη.

Τἄλλο πρωῒ ἦταν πολὺ ἡσυχότερη. Φόβος δὲν ἦταν πιὰ γιὰ τὴν ὑγεία της, γι' αὐτὸ ὁ λόρδος τῆς εἶπε, μὲ ὅλες βέβαια τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, τὴν καταδίκη, ποὺ τὸν ἀνάγκαζε ν' ἀφίσει τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάει σὲ ξένη χώρα.

— Καλή μου Διάνα, εἶπε, σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ σ' ἀφίσω ποτὲ πιά. Γιὰ νὰ γίνει ὅμως αὐτό, πρέπει δίχως ἄλλο νἀρθεῖς μαζί μου στὴν ἐξορία μου, καθὼς κι' ἡ κόρη μας.

— Θἀρθῶ μαζί σας κι' ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου!

— Τώρα πιὰ δὲν εἶμαι ἄλλο τίποτα παρὰ ἕνας κατάδικος στερημένος ἀπὸ κάθε τι. Μαζί μου, θὰ εἶσαι φτωχή, πολὺ φτωχή.

— Ὄχι, δὲ θὰ εἶμαι φτωχή, ἀφοῦ ξαναβρῆκα τοὺς θησαυρούς μου, ποὺ τοὺς θαρροῦσα χαμένους γιὰ πάντα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Πρὶν φύγουν γιὰ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας τους, ἡ λαίδη θέλησε νὰ γνωρίσει τὴν καλὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε περιμαζέψει κι' ἀναθρέψει τὴν κόρη της σὰν ἀληθινὴ μητέρα. Ἤξερε πὼς παρόμοια ἀφοσίωση δὲν πληρώνεται μὲ χρήματα κι' ὅτι θὰ πλήγωνε τὴν Τζέννη, ἂν τῆς προσέφερε. Ἀλλὰ μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε μὲ τὴ φυσικότερη εὐγνωμοσύνη.

— Ἂν ἤξερες τί ἀγάπη μοῦ εἶχε, μητέρα! εἶπε ἡ Νταίζη καὶ φίλησε τὴ μίστρες Γουΐλ, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά της. Πῶς χάϊδευε καὶ πῶς παρηγοροῦσε τὴ μικρή, τὴ φτωχὴ Βιολέττα! Δὲ θὰ ζηλεύεις, μητέρα, ἂν ἐξακολουθήσω νὰ τὴν ἀγαπῶ σὰν παιδί της.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν βάλσαμο γιὰ τὴ Τζέννη, ποὺ φοβόταν μήπως ἡ Βιολέττα τὴν ξεχνοῦσε ἀμέσως. Δὲν ἦταν μικρὸς πόνος γι' αὐτή, νὰ χωριστεῖ ἀπὸ τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε ἀναστημένο καὶ μεγαλωμένο. Θὰ τἄφινε ὅλα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ βρίσκεται ἀκόμη κοντὰ στὸ ἀγαπημένο αὐτὸ κοριτσάκι. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε ν' ἀφίσει μονάχο τὸν ἄντρα της;

— Δὲν ξέρουμε ἀκόμη τί ζωὴ μᾶς περιμένει στὰ ξένα, εἶπε ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον. Γι' αὐτὸ δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε κανένα σχέδιο. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀξιώσει τὴ Νταίζη νὰ ξοφλήσει μιὰ μέρα τὸ χρέος της ἀπέναντί σας.

«Ὁ νέος βασιλιὰς μπῆκε θριαμβευτικὰ στὸ Λονδῖνο...» (Σελ. 422, στ. γ'.)

Χωρίστηκαν ἔτσι μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, κι' ὕστερα ὁ λόρδος μὲ τὴν οἰκογένειά του μπῆκαν σ' ἕνα βαπόρι ποὺ ξεκινοῦσε γιὰ τὴ Γαλλία.

Ἡ Γαλλία ἦταν καὶ τότε, ὅπως εἶναι καὶ τώρα, τὸ ἄσυλο γιὰ ὅλους τοὺς δυστυχισμένους καὶ τοὺς ἀπόκληρους. Ἐκεῖ τοὺς ὑποδέχτηκαν θερμὰ οἱ εὐγενεῖς, ποὺ περιστοίχιζαν τὴ χήρα τοῦ Καρόλου τοῦ Α' καὶ ποὺ ἦταν, οἱ περισσότεροι, κατάδικοι σὰν τὸν Ἐρλιγκτον.

Ἡ βασίλισσα Ἐρριέττα ζοῦσε τότε σὲ μεγάλη στέρηση καὶ διέθετε κάθε τι ποὺ τῆς περίσσευε, γιὰ νἀνακουφίζει τοὺς πατριώτες της, ποὺ εἶχαν δείξει τόση ἀφοσίωση στὸ γιό της Κάρλο τὸ Β'.

Μὰ ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον εἶχε ἀπόφαση νἀποκρούσει κάθε συνδρομὴ καὶ νὰ ἐργαστεῖ μόνος του γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του.

Εὐτυχῶς, ἡ Λουΐζα Δὲ Πιερρεφὸν κατάφερε νὰ βρεῖ στὸ λόρδο τὴ θέση ποὺ ζητοῦσε, γιὰ νὰ συντηρήσει τὴν οἰκογένειά του.

Ἡ νεαρὴ κοντέσσα εἶχ' ἔρθει τότε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἰδεῖ τὸν παππού της, καὶ ἀμέσως πῆγε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴ φίλη της τὴ Νταΐζη.

Μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ θερμότητα, ποὺ χαρακτήριζε τὴ φύση της, δήλωσε πὼς θἄσχιζε τὰ σίδερα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἄνεση στοὺς φίλους της. Κι' ἀληθινά, μίλησε τόσο θερμὰ στὸν παππού της, ὥστε αὐτός, μὲ τὴ μεγάλη του ἐπιρροὴ καὶ δύναμη, βρῆκε στὸ λόρδο μιὰ καλὴ θέση. Τώρα πιὰ μποροῦσαν νὰ ζοῦν χωρὶς νὰ εἶναι βάρος κανενός. Ὕστερα, ἡ Νταΐζη ἀποφάσισε νὰ ξενοκεντάει.

— Νὰ ἡ πιὸ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ξαναρχίσω τὴν τέχνη μου, εἶπε.

Κι' ἄρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά, παραβλέποντας τὶς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων της. Τὰ λεπτά της δάχτυλα κεντοῦσαν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα καὶ σύντομα οἱ παραγγελίες ἔρχονταν βροχή. Κάπουκάπου τὴ βοηθοῦσε κι' ἡ λαίδη Διάνα, ὅσο μποροῦσε, γιατὶ κι' αὐτὴ ἤξερε θαυμάσιο κέντημα.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορά, ὁ λόρδος γύριζε τὸ βράδυ, σὰν ἁπλὸς ὑπάλληλος τώρα πιά, κι' ἔβλεπε τὴν κόρη του σκυμμένη στὸ νυχτέρι, δὲ μποροῦσε νὰ πνίξει ἕναν ἀναστεναγμό. Σύγκρινε τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ τὸ χαρούμενο θέαμα τοῦ σπιτιοῦ του στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

—Ἄ, χρυσές μου, ἔλεγε, ποῦ νὰ τὸ φανταζόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ σᾶς ἔβλεπα ἔτσι!

Τότε ἡ Νταΐζη σηκωνόταν ἀπάνω, ἔτρεχε κοντά του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν μάλωνε.

— Μά, πατέρα! τοῦλεγε τρυφερά. Τί ἀχάριστος ποὺ εἶσαι στὸ Θεό. Δὲ συλλογίζεσαι ὅτι τὴν ὥρ' αὐτὴ μποροῦσε νὰ ἤσουν σκοτωμένος, ἡ μαμμὰ νὰ εἶναι ἀκόμη ἄρρωστη καὶ μοναχὴ στὸ Λὸκ-Λέδεν κι' ἐγὼ ἕνα παιδὶ μὲ χαμένα γονικά; Κι' ὅμως εἴμαστε κι' οἱ τρεῖς μας ζωντανοὶ καὶ μιὰ χαρὰ ἑνωμένοι! Γιὰ μικρὸ τὄχεις αὐτό; Ὥστε δὲ σοῦ φτάνει ποὺ ξαναβρῆκες τὴν κόρη σου, παπάκη; Ἄ, αὐτὸ δὲ μὲ κολακεύει καθόλου!

Ὁ λόρδος τῆς ἔπιανε τὸ κεφαλάκι, τὸ φιλοῦσε κι' οἱ θλιβερές του σκέψεις ἔφευγαν.

Τὸν ἴδιο καιρό, ποὺ οἱ φίλοι μας συνήθιζαν τὴν καινούργια τους ζωή, ὁ λόρδος Στάρλυ ἄλλαζε ὁλότελα τὴ δική του.

«— Τὶς μέρες ποὺ δὲ θἄχω δουλειά, θὰ πηγαίνω νὰ τὸ πλένω». (Σελ. 423, στ. α'.)

Ἡ τύψη κυρίευε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχή του κι' ἄρχισε νὰ μισεῖ τὰ πάθη ἐκεῖνα, ποὺ ὡς τώρα εἶχαν κυβερνήσει τὸ βίο του. Τὰ μάτια του ἄνοιγαν κι' οἱ πράξεις του φανερώνονταν τώρα ἀπαίσιες κι' ἐγκληματικές. Σιχάθηκε μονομιᾶς ὁλάκερη τὴ ζωή του κι' ὁ τόπος του δὲν τὸν χωροῦσε πιά. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ φύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάει νὰ ζήσει ἥσυχος σὲ μιὰ ἀποικία τῆς Ἀμερικῆς. Μόλις ὅμως ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπόφασή του αὐτή, ὁ Κρόμβελ τοῦδειξε μεγάλη δυσπιστία κι' ἀμέσως ἔχασε τὴ θέση του στὸ κόμμα. Σὲ λίγο, τὸν θεώρησε ἐχθρό του καὶ τοῦ δήμευσε καὶ τὴν περιουσία του. Ἔτσι, ὁ λόρδος Στάρλυ ἔφευγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξορία του μὲ τὴ σειρά του, τόσο φτωχός, ὅσο κι' ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον.

Ἡ λαίδη Στάρλυ ἀκολούθησε τὸν ἄντρα της στὴν ἐξορία, ἀφήνοντας τὴ Λουΐζα στὸν παππού της ποὺ τὴ λάτρευε.

Ἡ ἐξορία αὐτὴ κράτησε πέντε χρόνια. Ὕστερα ὁ λόρδος Στάρλυ πέθανε, ἀφοῦ ἐξιλεώθηκε γιὰ τὰ κρίματά του. Ὅταν ἔνοιωσε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, ἔγραψ' ἕνα γράμμα στὸν λόρδο Ἐρλιγκτον, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ἔγκλημά του καὶ τοῦ ζήτησε τὴ συγγνώμη του. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ συνόδευε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ὁ Στάρλυ εἶχε κάμει καλὲς δουλειὲς στὴν Ἀμερική, κι' ἔστελνε γιὰ κληροδότημα στὸν Ἐρλιγκτον ὅλα τὰ κέρδη ποὺ εἶχε μαζέψει.

Ὅλ' αὐτὰ τἄφερε μαζί της ἡ λαίδη Στάρλυ, ὅταν γύρισε στὴ Γαλλία, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἄντρα της.

Ἦταν μεγάλη παρηγοριὰ γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ γυναῖκα, τὸ ὅτι εἶδε τὴ γαλήνη ν' ἀναπαύει τὴν ταραγμένη ψυχὴ τοῦ κακοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἔντεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Καρόλου τοῦ Α'.

Ὁ Κρόμβελ πέθανε ἰχωρὶς νἀφίσει οὔτε ἄνθρωπο γιὰ νὰ πάρει τὴ θέση του, οὔτε Σύνταγμα, γιὰ νὰ διατηρήσει τὸ πολίτευμα. Ὁ γιός του Ριχάρδος, ποὺ τὸν διαδέχτηκε μὲ τὸν τίτλο τοῦ Προστάτη, παραιτήθηκε σχεδὸν ἀμέσως.

Τὰ κόμματα εἶχαν κουραστεῖ τώρα πιὰ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες κι' ὅλο τὸ ἔθνος ζητοῦσε τὴ γαλήνη. Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες συνομωσίες, ὁ Κάρολος ὁ Β' ἀνακλήθηκε στὸ θρόνο του.

Ὁ νέος βασιλιὰς ἀποβιβάστηκε στὸ Λονδῖνο καὶ μπῆκε θριαμβευτικὰ μέσα στὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ. Στὴ βασιλικὴ συνοδεία, ἀνάμεσα στοὺς εὐγενεῖς ποὺ γύριζαν, ἦταν κι' ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον.

Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Α' δὲν ξέχασε τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον. Τοῦδωσε πίσω τοὺς τίτλους του καὶ τὰ κτήματά του, καθὼς καὶ μιὰ ἐμπιστευτικὴ θέση στὴν Αὐλή του. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα νὰ ἱκανοποιήσει καὶ κάθε ἄλλη ἐπιθυμία του, ἀλλὰ ὁ λόρδος δὲν εἶχε τίποτα νὰ ἐπιθυμήσει.

Μέσα στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ ξαναβρῆκε τὴν παλιὰ οἰκογενειακή του εὐτυχία, ποὺ ἔμελλε γρήγορα νὰ συμπληρωθεῖ ἀπὸ μιὰ καινούργια χαρά: τὸ γάμο τῆς Νταΐζης.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐξορίας τους στὴν Ἀγγλία, ἕνας νέος ἄγγλος εὐγενής, ποὺ ἡ χάρη κι' ἡ ὀμμορφιὰ τῆς Νταΐζης τὸν εἶχαν κατακτήσει, ζήτησε τὴν κόρη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶχαν ἀναβάλει τὴ συγκατάθεσή τους τότε, περιμένοντας καλύτερους καιρούς.

Τώρα ὅμως τίποτα δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ποῦν τὸ ναί.

Ὁ γάμος ἔγινε μὲ ἄπειρη μεγαλοπρέπεια στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ, κι' ὁ παλιὸς πύργος εἶδε πάλι ἔνδοξες καὶ λαμπρὲς μέρες.

Ἡ λαίδη Στάρλυ κι' ἡ κόρη της Λουΐζα, ποὺ εἶχε παντρευτεῖ κι' αὐτὴ ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἦρθαν ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ γάμο τῆς φίλης τους.

Ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους ἦταν καὶ ἄλλα γνώριμά μας πρόσωπα, ποὺ ἡ βασίλισσα τῆς γιορτῆς αὐτῆς τὰ ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη χαρά: ἦταν ἡ καλὴ Τζέννη κι' ὁ Θωμᾶς Γουΐλ.

Ἄφισαν πιὰ τὸ θλιβερὸ Πύργο τοῦ Λονδίνου (πιὸ θλιβερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε φύγει ἡ Νταΐζη) κι' ἦρθαν στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ, ὅπου ὁ Θωμᾶς πῆρε τὴ θέση τοῦ ἀρχιφύλακα.

Ἦταν ἀκόμη κι' ὁ Τζόε, ποὺ εἶχε τώρα πιὰ πραγματοποιήσει ὅλα τὰ ὄνειρά του. Κυβερνοῦσε ἕνα ὡραῖο καράβι ποὺ ταξίδευε ἴσαμε τὴ Γαλλία. Στὸ καράβι αὐτὸ περνοῦσε τὶς ἡμέρες του, εὐτυχισμένος κι' ἥσυχος, ὁ γέρο-Δίκ.

Ἡ μὶς Μύλδρεδ ἦταν κι' αὐτὴ φυσικὰ ἐκεῖ, περισσότερο ἀνθηρὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἡ παλιὰ μαθήτριά της τῆς εἶχε δώσει μιὰ καμαριέρα, ποὺ ἡ κυριότερη ἀσχολία της ἦταν νὰ καθαρίζει τὸ πλατύσκαλο τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σκαλὶ αὐτὸ ἦταν, καθὼς θυμάστε, ἡ κυριότερη ἀφορμὴ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῆς κεντήστρας καὶ τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστῆ. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶχε λησμονηθεῖ τώρα πιά, γιατί ὁ μικρὸς ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τῆς ἀγαθῆς γυναίκας.

Ἡ Νταΐζη ἔκαμε ἕνα δῶρο στὸ παιδί, γι' ἀνάμνηση τῆς περιπέτειας ποὺ πέρασαν μαζί.

— Πρόσεξε ὅμως, τοῦ εἶπε γελώντας, νὰ μὴ ξαναμουντζουρώσεις τὸ σκαλοπάτι!

— Τί λέτε, μυλαίδη! φώναξε τὸ παιδί. Τὶς μέρες, ποὺ δὲ θἄχω δουλειά, θὰ πηγαίνω νὰ τὸ πλένω!

Τέλος, ἦταν ἐκεῖ κι' ὅλες οἱ παλιὲς συντρόφισσες τῆς Νταΐζης στὸ ἀτελιὲ τῆς μὶς Μύλδρεδ. Ὅλοι γλέντησαν καὶ χάρηκαν ἀληθινὰ ἐκείνη τὴ μέρα. Γιατί ἡ Νταΐζη, ἀκόμη καὶ μέσα στὴ μεγαλύτερη εὐτυχία της, δὲ λησμόνησε κανένα ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ εἶχαν συμπαθήσει κι' εἶχαν βοηθήσει τὴν ταπεινὴ μικρὴ Βιολέττα.

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ «ΣΚΙΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΜΑΛΤΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Θέλουν νὰ ποῦν,— κι' ἴσως δὲν εἶναι ὑπερβολή,—πὼς οἱ Τοῦρκοι δὲν ξέρουν καθόλου ἀπὸ θάλασσα, καί... τὰ κάνουν θάλασσα ὅταν κυβερνοῦν κατὰ τύχη κανένα καράβι οἱ ἴδιοι. Γιατὶ συνήθως κυβερνῆτες τους εἶναι ξένοι. Διηγοῦνται λοιπὸν πὼς μιὰ φορά, ἕνα τουρκικὸ πολεμικό, ποὺ τὸ κυβερνοῦσε Τοῦρκος, διατάχθηκε νὰ πάῃ γρήγορα στὴ Μάλτα γιὰ σπουδαία ὑπόθεση τοῦ Κράτους.

Ὁ καπετὰν πασὰς ξεκίνησε, περιπλανήθηκε σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο, ἀλλὰ Μάλτα δὲν ἀνακάλυψε πουθενά. Σ' ὅποιο νησὶ ἔφτανε, τοῦ ἔλεγαν πὼς εἶναι ἄλλο... Ἐπιτέλους ἀπελπίστηκε κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ... ἄπρακτος. Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο τουρκικὸ λιμάνι ποὺ ἔφτασε, τηλεγράφησε στὴν Πόλη λακωνικά:

«Μάλτα γιόκ!»

Σὰ νὰ λέγαμε: «Μάλτα τίποτα! δὲν ὑπάρχει!»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ

Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο, φύτεψε ὁ κηπουρὸς ἕνα κλωνὶ τριανταφυλλιᾶς. Τὸ ἀγιόκλημα ποὺ σκέπαζε κεῖνο τὸν τοῖχο, τοῦ στεροῦσε ἀγέρα, καὶ τὸ φτωχὸ κλωνάρι μεγάλωνε ἀργὰ καὶ τὰ πρῶτα φύλλα ποὺ πέταξε ἦταν κίτρινα, χλωμά, σὰν ἀρρωστιάρικα.

Μιὰ μέρα, ὁλόκληρη παρέα ἀπὸ νέους καὶ κορίτσια γελαστά, γέμισαν τὸν κῆπο. Ἦταν Μάης, τὰ λουλούδια ὁλάνοιχτα σκορποῦσαν μῦρα μαγικά, ποὺ πλημμύριζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μαζὶ μὲ τὰ εὔθυμα γέλια. Μεθυσμένοι, ἔκοβαν ἄνθη καὶ σχημάτιζαν πολύχρωμα μπουκέτα. Ἔφτασαν καὶ στ' ἀγιόκλημα. Ἦταν ὁλάνθιστο καὶ τὰ κλαδιά του, σκαρφαλωμένα στὸν τοῖχο, ἄσπριζαν καὶ μεθοῦσαν μὲ τὸ πλῆθος τῶν λουλουδιῶν. Ἄλλα κλαδιά, ἀνθισμένα κι' αὐτά, ἔγερναν λυπητερὰ καὶ κυλιόνταν στὸ χῶμα.

— Εἶναι κρίμα νὰ σέρνονται στὴ γῆ τὰ φτωχὰ κλωνάρια, εἶπε ἕνας χλωμὸς νέος — οἱ ἄλλοι τὸν ἔλεγαν ποιητή, — στὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ, Θἄταν ὡραῖο νὰ τοῦ κάμετε κάποιο στήριγμα, καὶ νἀπλώσετε τὰ κλαδιὰ σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσουν ἕνα θόλο. Θἄναι κομψὸ καὶ πρωτότυπο.

— Ἐξοχη ἰδέα! Μὰ θὰ σκεπάσουμε αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά.

— Μπά! Αὐτὴ δὲν ἔχει σκοπὸ νἀνθίσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφεραν ξύλα, σχημάτισαν ἕνα στήριγμα καὶ τράβηξαν τὰ παραριγμένα κλαδιά. Τὴν ἄνοιξη, τὰ φύλλα ποὺ βγῆκαν πλούσια, σκέπασαν τὰ ξύλα. Μαζὶ μὲ τἀγιόκλημα, ἡ ἀρρωστιάρικη τριανταφυλλιά, ποὺ ἄρχισε νὰ δυναμώνῃ, μεγάλωσε καὶ πέταξε κλαδιὰ ποὺ γέμισαν ἀπὸ μπουμπούκια. Κι' ὅταν ἄνοιξαν, ἦταν κόκκινα, βαθιὰ κόκκινα σὰν πορφύρα. Δὲν τἄβλεπε καθόλου ὁ ἥλιος γιὰ νὰ ξεθωριάσῃ τὸ χρῶμα τους. Ἡ τριανταφυλλιὰ ἔδινε ὁδηγίες στὰ παιδιά της καὶ τὰ συμβούλευε νὰ μένουν πάντα κρυμμένα στὴ σκιά, γιατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι σκληροὶ ποὺ κόβουν τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ τὰ ρίξουν σὲ λίγο νεκρὰ ἢ νὰ τἀφίσουν νὰ πεθάνουν στἀνθογυάλια.

Ἕνα μπουμπούκι ὅμως ἦταν τρελλὸ κι' ἀνυπόταχτο. Δὲν ἄρεσε νὰ ζῇ κρυμμένο ἀπ' τὸ φῶς κι' ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἤθελε νὰ ὃῇ καὶ νὰ φανῇ. Καὶ κυλοῦσε κάτω ἀπὸ τ' ἀγιόκλημα, ἔσπρωχνε τὰ κλαδιὰ καὶ κατάφερε κάποια μέρα νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσά τους. Κοιτοῦσε περίεργα γύρω τὸν ὄμορφο κῆπο, τὰ πολύχρωμα λουλούδια, καὶ χαιρόταν ποὺ ἔβρισκε τὸν ἑαυτό του ὡραιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐλεεινολογοῦσε τὴ στενοκεφαλιὰ τῆς μάννας του ποὺ τὸ ἐμπόδιζε νὰ βγῇ στὸ φῶς καὶ τὸ ἀνάγκαζε νὰ ζῇ κρυμμένο στὰ σκοτάδια.

Ἦταν πάλι Μάης, κι' ἡ χαρούμενη συντροφιὰ πάλι γέμισε τὸν κῆπο, σκορπίζοντας εὐθυμία καὶ γέλιο. Ἔφτασαν καὶ στ' ἀγιόκλημα.

— Κοιτᾶτε κεῖνο τὸ τριαντάφυλλο, πάνω στ' ἀνθισμένα κλαδιά, φώναξε ἕνα κορίτσι. Πῶς βρέθηκε κεῖ;

— Κάποιος θὰ τὄχῃ ρίξει ἀπὸ τὸ δρόμο, εἶπε ἕν' ἄλλο.

—Ὄχι. Δὲν εἶναι αὐτό. Φαίνεται ὁλόκληρη τριανταφυλλιά. Ἐλᾶτε δῶ!

— Εἶναι ἄλικο, καὶ φαίνεται σὰ νἄχῃ βουτηχτεῖ στὸ αἷμα, εἶπε ὁ ποιητής. Εἶναι ντυμένο μὲ χλαμύδα βασιλική. Πόσο εἶναι ὡραῖο!

— Τρέξετε ὅλοι, φώναξε πάλι τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι ἡ περσινὴ τριανταφυλλιὰ ποὺ νόμιζα πὼς δὲ θ' ἀνθίσῃ. Ἔχει λουλούδια πλῆθος!

Ἔτρεξε ὅλη ἡ ὁμάδα, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὅλος ὁ θάμνος εἶχε γυμνωθεῖ κι' ἔμεινε σὰ σκελετὸς ἀξιολύπητος. Τὰ λουλούδια εἶχαν σκορπίσει, ἄλλα στὰ σκληρὰ χεράκια, κ' ἄλλα κοίτονταν στὸ χῶμα νεκρὰ καὶ ξεφυλλισμένα. Ἔμοιζε ἡ σκηνὴ σὰν ἐπιδρομὴ βαρβάρων.

Ὁ ποιητής, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο, κοίταζε ἀπὸ μακριὰ ἀμίλητος· μὰ τὸ μυαλό του δούλευε καὶ μάντεψε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία. Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλη του γιὰ τὸ ρόδο, τὸ τρελλὸ ρόδο ποὺ περιφρόνησε τὴν ἤρεμη γαλήνη του κι' ἀποζήτησε στὴν ψεύτικη χαρὰ καὶ τὸν θαυμασμό, τὴν εὐτυχία του. Κοιτόταν τώρα νεκρό, ξεφυλλισμένο, φτωχὸ λείψανο μιᾶς ἐφήμερης δόξας. Μὰ ἡ εἰρωνεία του ἔγινε οἶκτος, ὅταν ἀντίκρυσε τ' ἄλλα του ἀδέρφια, νεκρὰ ἐπίσης, φτωχά, ἀνίδεα θύματα τῆς μεγαλομανίας του. Καὶ τὸ

βράδυ, κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραψε ὁλόκληρη σάτυρα γιὰ τὸ ἄδοξο τέλος μερικῶν τρελλῶν, μεγαλομανῶν, κι' ἕνα γλυκὸ σοννέτο γιὰ τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρὰ τῶν ταπεινῶν.

ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΠΑΪΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ ἔλαβα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἕνα χαριτωμένο βιβλιαράκι. Μοῦ τὸ ἔστειλαν ἀπὸ κεῖ οἱ φιλέλληνες Ἄγγλοι ποὺ τὸ ἔβγαλαν, γιατὶ ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι τὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον τοῦ 1929» —The Byron Calendar ἀγγλικά, ἢ «Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βύρωνος» ὅπως θὰ τὸλεγαν τὸν παλιὸ καιρό, τότε δηλαδὴ ποὺ ἐξελληνίζαν ὅσο μποροῦσαν τὰ ξένα ὀνόματα, καὶ τὸν Γκαῖτε τὸν ἔλεγαν Γεῖθιο, —πάλι καλὰ ποὺ δὲν τὸν ἔλεγαν Αἴγιο! — τὸν Σίλλερ Σχειλλέρον καὶ τὸν Σαίξπηαρ Σακεσπεῖρον (καὶ ὑποκοριστικὰ βέβαια Σακεσπυράκη!) Εὐτυχῶς ἡ μανία αὐτὴ πέρασε καὶ σήμερα οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι,—γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ μερικοὶ μανιακοί,—τὰ ξένα ὀνόματα τὰ γράφουν ἢ μὲ λατινικὰ στοιχεῖα, ὅπως τὰ ξέρουν σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, ὅπως τὰ βλέπει κανεὶς σ' ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Λεξικά, —Gœthe, Schiller, Shakespeare,— ἢ μὲ ἑλληνικά, ἀλλὰ ὅπως προφέρονται στὸν τόπο τους. Καὶ τὸ καλὸ αὐτὸ παράδειγμα, στὴ Λογοτεχνία, πρῶτος τὸ ἔδωσε ὁ μεγάλος Σολωμός, ποὺ καὶ τόσα ἄλλα καλὰ παραδείγματα μᾶς ἔχει δώσει... Λέει λοιπὸν ὁ Σολωμὸς στὴν περίφημη ἐκείνη ὠδή του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἄγγλου ποιητῆ στὸ Μεσολόγγι:

Λευτεριά, γιὰ λίγο πάψε
Νὰ χτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί·
Τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
Γιὰ τοῦ Μπάϊρον τὴ θανή...

Οὔτε «τοῦ Βύρωνος», βλέπετε, οὔτε «τοῦ Βύρωνα». Ἀλλὰ «τοῦ Μπάϊρον». Γιατὶ ἔτσι προφέρεται ἀγγλικὰ τ' ὄνομα Byron. Καὶ τὸ παράδειγμα ἔπιασε. Ἀφότου δηλαδὴ ἄρχισε νὰ ἐπικρατῇ στὴ Λογοτεχνία μας τὸ γλωσσικὸ σύστημα τοῦ Σολωμοῦ, ἀφότου δηλαδὴ ποιητὲς καὶ πεζογράφοι ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦν τὴ νέα γλῶσσα, τὴ ζωντανή, γράφουν σ' αὐτὴ καὶ τὰ ξένα ὀνόματα ὅπως προφέρουνται στὶς πατρίδες τους, ἢ τουλάχιστον ἀπάνω-κάτω.

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον». Τὸ ἔβγαλε πρὸς τιμὴ τοῦ ποιητῆ ὁ «Σύλλογος Μπάϊρον» τοῦ Λονδίνου, καὶ τὸ ἐσύνταξε ὁ γραμματέας αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου, αἰδ. Δαβὶδ Ρὸς Φόδιριγκαμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους ἐκεῖ φιλέλληνες. Εἶναι ὡραιότατο. Τριανταδυὸ μόνο σελίδες· ἀλλὰ τί λαμπρὸ χαρτί, τί καθαρὸς τύπος καὶ τί θαυμάσιες εἰκόνες! Στὸ ξώφυλλο, μεγάλη, ἡ γνωστὴ ἐκείνη προσωπογραφία τοῦ Μπάϊρον, ποὺ ὑπάρχει καὶ στὴν Ἐθνική μας Πινακοθήκη καὶ τὸν παριστάνει σ' ὅλη του τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν ἀπολλώνια ὁμορφιά. Ἀπὸ μέσα, βλέπουμε πρῶτα-πρῶτα τὸν πύργο τῶν προγόνων του, ἔπειτα ἕν' ἄλλο του πορτραῖτο μὲ ἀρβανίτικη στολή, — θὰ τὴν ἔκαμε τότε ποὺ πῆγε στὰ Γιάννινα νὰ ἰδῇ τὸν Ἀλήπασα, — ἔπειτα τὸν ἥρωα Θανάση Διάκο, καὶ τέλος τὴν «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν», τὴ μικρὴ ἐκείνη Θηρεσία Μακρῆ, ποὺ κατὰ τὴν πρώτη του ἐπίσκεψη στὴν Ἀθήνα, ὁ Μπάϊρον εἶχε καθήσει στὸ σπίτι της καί, φεύγοντας γιὰ τὴν Πόλη, τῆς ἔγραψε ἕνα θαυμάσιο ποίημα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκονογράφηση. Τὸ δὲ κείμενο; Μιὰ μικρὴ βιογραφία, τοῦ Μπάϊρον, ποιήματα πολλά, ἢ ἀποσπάσματα ποιημάτων του, καὶ οἱ δώδεκα σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου, — κάθε μήνας μιὰ σελίδα, ὅπως στὸν Καζαμία, — μὲ τὶς κυριώτερες γιορτὲς τοῦ χρόνου καὶ τὶς κυριώτερες ἡμερομηνίες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ. Π. χ. στὸν Ἰανουάριο: 2 τοῦ μηνός: Γάμος τοῦ Μπάϊρον μὲ τὴν Ἄννα Μίλμπανκε, 1815. — 22 τοῦ μηνός: Γέννηση τοῦ Μπάϊρον, 1788. — Στὸ Φεβρουάριο: 28 τοῦ μηνός: Πρώτη ἔκδοση τοῦ «Τσάϊλ Χάρολδ», 1812. —Στὸ Μάρτιο: 13 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον εἰσέρχεται στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, 1809. — 25 τοῦ μηνός: Ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία τῶν Ἑλλήνων· (σχετικό, βλέπετε, κι' αὐτό.) — Στὸν Ἀπρίλιο: 13 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον εἰσέρχεται στὴ Σχολὴ τοῦ Harrow, 1801. — 19 τοῦ μηνός: Θάνατος τοῦ Μπάϊρον, 1824. — 25 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ πάντα, 1816. — Στὸ Μάϊο: 4 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον περνᾶ κολυμπώντας τὸν Ἑλλήσποντο, 1810. —19 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον κληρονομεῖ τὸν τίτλο τοῦ λόρδου, 1798. — 14 τοῦ μηνός. Ὁ Μπάϊρον φτάνει στὴν Κωνσταντινούπολη, 1810.—29 τοῦ μηνός: Ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, 1453 (κι' αὐτὸ σχετικό!)

Εἶναι περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐνογήσατε πῶς εἶναι καμωμένο τὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον». Σημειώστε ὅτι ὁ Σύλλογος ποὺ τὸ ἔβγαλε, εἶναι παράρτημα τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ Ποιητικοῦ Συλλόγου (the Poetry Society) ποὺ βγάζει Ἡμερολόγια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καμωμένα κι' ἀφιερωμένα καὶ σ' ἄλλους μεγάλους ἄγγλους ποιητές: Σέλλεϋ, Κήτς, Τέννυσον καὶ καθεξῆς. Δὲν εἶναι μιὰ πρωτότυπη ἰδέα; Καὶ δὲν θὰ μπορούσαμε καὶ μεῖς στὴν Ἑλλάδα νὰ κάμουμε πιὸ γνωστοὺς καὶ πιὸ ἀγαπητοὺς τοὺς ἐθνικούς μας ποιητὲς μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τέτοια βιβλιαράκια; Π. χ. Ἡμερολόγιο Σολωμοῦ, Ἡμερολόγιο Βαλαωρίτη, Ἡμερολόγιο Παλαμᾶ κτλ. Ὡραιότατα! Νομίζω μάλιστα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἱδρυθῇ κι' ἕνας Σύλλογος ἀπὸ νέους, — πάντα οἱ νέοι τὰ κάνουν αὐτά, — ποὺ νὰ λέγεται «Οἱ φίλοι τῶν Ποιητῶν» καὶ νἄχῃ σκοπὸ τὴ μελέτη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τῶν πιὸ μεγάλων Νεοελλήνων. Αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες του ἐργασίες,— σχολιασμένες ἐκδόσεις, κριτικὲς βιογραφίες, ἀνεκδοτολογίες, συλλογὲς δοκουμέντων, ἱδρύσεις μουσείων καὶ βιβλιοθηκῶν, διαλέξεις κτλ. — θὰ μποροῦσε νὰ καταρτίζῃ καὶ τὰ σχετικὰ Ἡμερολόγια Τί λέτε; Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ σπόρος μιᾶς τέτοιας ἰδέας μπορεῖ νὰ βρῇ γόνιμο ἔδαφος μέσα στὴ διαπλασιακὴ νεολαία τὴν τόσο πατριωτικὴ καὶ φιλόμουση. Καὶ κάποιος ἢ κάποια ἀπὸ σᾶς,— δὲν ἐξαιρῶ, βλέπετε, τὰ κορίτσια, — νἀναλάβῃ κάποτε τὴν ὡραία πρωτοβουλία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εὐτυχῶς, τὸ νησὶ ἐκεῖνο, τὸ ἀκατοίκητο, εἶχε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀποικία, τὰ καλὰ παιδιὰ ποὺ βρῆκαν τὴ ναυαγισμένη καὶ τὴν ἐπερίθαλψαν. Τώρα ἡ κυρὰ-Καίτη εἶχε κατοικία, τροφή, περιποίηση. Θὰ ζοῦσε. Ὅσο τοὐλάχιστο δὲν τὴν ξανάβρισκαν οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι...

Ἀλλὰ μήπως αὐτὴ μόνο θὰ σκότωναν; Καὶ τὰ παιδιὰ δὲν θὰ γλύτωναν ἀπὸ τὰ χέρια τους... Ἂν δὲν τοὺς ἔπαιρναν καὶ τὴ ζωή, θὰ τοὺς ἄρπαζαν βέβαια ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν. Θὰ τὰ λήστευαν καὶ θὰ τὰ ὑποδούλωναν γιὰ νὰ ζοῦν ἐκεῖνοι σὰν ἀφεντάδες μὲ τοὺς σκλάβους τους, ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ θὰ τοὺς φόρτωναν ὅλες τὶς ἀγγάρειες...

Ἀλήθεια, ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Ὄχτὼ ἄνδρες ρωμαλέοι κι' ὁπλισμένοι τριγύριζαν στὸ νησί... Βέβαια, τὸ συμφέρο τοῦ Οὐάλστων καὶ τῶν συντρόφων του ἦταν νὰ φύγουν τὸ γρηγορότερο. Ἂν μάθαιναν ὅμως πὼς ὑπῆρχε κεῖ-πέρα μιὰ μικρὴ ἀποικία μ' ὅλα τἀγαθὰ τοῦ κόσμου, σίγουρα θὰ τῆς ρίχνονταν καὶ θὰ τὴν κυρίευαν. Γι' αὐτὸ τὰ παιδιὰ ἀποφάσισαν πρῶτα-πρῶτα νὰ μὴν ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπ' τὴ σπηλιά, ὥς νὰ μάθαιναν πῶς, μ' ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο, οἱ κακοῦργοι μπόρεσαν νὰ φύγουν.

Ἅμα γύρισε στὴ σπηλιά, ὁ Μπριὰν κοίταξε τὴν πληγή του. Εὐτυχῶς εἶχε καὶ φάρμακα ἡ ἀποικία. Ἡ πληγὴ ἐπουλώθηκε γρήγορα καὶ θεραπεύθηκε τέλεια. Μόνο ἕνα βάρος αἰσθανόταν στὸ χέρι του ὁ πληγωμένος. Ἀλλὰ σὲ λίγες ἡμέρες τοὔφυγε κι' αὐτό.

Ὡστόσο πέρασε ὅλος ὁ Ὀκτώβρης κι' ὁ Οὐάλστων δὲν εἶχε φανεῖ πουθενά. Ἐπιδιόρθωσε ἄρα γε τὴ βάρκα του κι' ἔφυγε; Δὲν ἦταν ἀπίθανο...

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ὅμως, οἱ προφυλάξεις ἐξακολουθοῦσαν. Οἱ μακρινὲς ἐκδρομὲς εἶχαν ἀπαγορευθεῖ. Μόνο μιὰ ἔκαμαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Βάξτερ, γιὰ νὰ κατεβάσουν τὴ σημαία καὶ τὸ κοντάρι ἀπὸ κεῖνο τὸν βράχο. Ὁ Δόνιφαν κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιό του ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν ἀψηλὴ κορυφή, ἀλλὰ οὔτε καπνὸ εἶδε πουθενά, οὔτε ἄλλο σημάδι.

Ἡ σπηλιὰ ἦταν καλὰ ἐφοδιασμένη ἀπὸ τρόφιμα: λάδι, παστὰ κρέατα, τσάϊ, λαρδί, χωριστὰ τὸ γάλα καὶ τὸ φρέσκο κρέας ποὺ παρεῖχε τὸ κτηνοτροφεῖο. Ἐπειτα παρουσιάσθηκε καὶ μιὰ ἄλλη πηγὴ γάλατος, ἀφθονότατη, ποὺ τὴν ἀνακάλυψε ἡ Καίτη.

Κοντὰ στὴ σπηλιά, ἦταν κάτι δέντρα ψηλὰ ὡς ἑξήντα πόδια. Ἐπειδὴ τὸ ξύλο τους δὲν ἦταν πολὺ στερεὸ καὶ δὲν ἔκανε γιὰ τὸ τζάκι, δὲν τὰ εἶχαν πειράξει. Μιὰ μέρα, ἡ Καίτη, βλέποντας αὐτὰ τὰ δέντρα, φώναξε:

— Ἄ, νὰ καὶ ἀγελάδες!

Ὁ Δόλης κι' ὁ Κοστάρ, ποὺ ἦταν μαζί της, γέλασαν.

— Ποῦ βλέπεις τὶς ἀγελάδες, κυρὰ-Καίτη; τὴ ρώτησαν.

— Νά, ἐδῶ, αὐτὰ τὰ δέντρα! εἶπε ἡ κυρὰ-Καίτη. Εἶναι σὰν ἀγελάδες... καὶ καλύτερα!

— Τί; μήπως κάνουν γάλα;

— Γάλα καὶ γάλα, παιδιά μου!

Πραγματικῶς, ἦταν «γαλατόδεντρα», εἶδος δέντρου, ποὺ πιάνει ὁλάκερα δάση στὴ Βόρειο Ἀμερική. Ὅταν χαράξῃς τὸ φλοιό, ἀμέσως τρέχει ἕνας ἄσπρος ὀπός, τόσο θρεπτικὸς ὅσο καὶ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας. Ἀπὸ τὸν ὀπὸ αὐτὸ γίνεται καὶ τυρὶ γευστικότατο, γίνεται καὶ κεροὶ καθαρὸ σὰν τῶν μελισσῶν, ποὺ μ' αὐτὸ μπορεῖς νὰ κάνῃς πρώτης ποιότητος λαμπάδες.

Οἱ μικροὶ φώναξαν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Γόρδων χάραξε τὸν φλοιό, καὶ μὲ τὸ γάλα ποὺ βγῆκε ἡ Καίτη γέμισε δυὸ δοχεῖα. Τὰ παιδιὰ τὸ δοκίμασαν καὶ τὸ βρῆκαν ἐξαίρετο· ὁ Κοστὰρ μάλιστα πασάλειψε τὰ χείλη του καὶ τὸ πηγούνι του. Κι' ὁ Μόκος, ὁ ἀρχιμάγειρος, χάργηκε πολὺ ποὺ θὰ εἶχε τόσο γάλα γιὰ γλυκίσματα. Ὅταν ἤθελε, θὰ πήγαινε στὸ κοπάδι τῶν δέντρων καὶ θἄρμεγε.

***

Συχνὰ ὁ Μπριὰν ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ κάμῃ καμμιὰ ἐκδρομὴ πρὸς τ' ἀνατολικά, γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴ χώρα, κι' ἦταν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ κι' ὁ Οὐίλκοξ. Πάλι ὅμως φοβόνταν μὴν πέσουν στὰ χέρια τοῦ Οὐάλστων καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς νικήσουν ἀνήλικα παιδιά. Μὰ κι' ὁ Γόρδων ἐμπόδιζε τὸν Μπριὰν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐκδρομή.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα, στὸ τραπέζι, ἡ κυρὰ-Καίτη ἔκαμε μιὰ πρόταση.

— Κύριε Μπριάν, εἶπε, μοῦ δίνετε τὴν ἄδεια νὰ φύγω αὔριο τὸ πρωΐ;

— Νὰ φύγῃς, κυρὰ-Καίτη; Καὶ γιὰ ποῦ;

— Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ἀκόμα ἐδῶ βηθῆ ἀπὸ μένα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά; Μὴ τὸν προδώσω; Σὲ ποιόν; Δὲν ξέρει, βλέπετε, πὼς ὑπάρχει ἐδῶ... ἀποικία!

Αὐτὸ ἦταν λογικό. Ὁ Οὐάλστων δὲν θὰ σκότωνε τὴν κυρὰ-Καίτη μόλις τὴν ξανάβρισκε.

— Μὰ νὰ σὲ χάσουμε μεῖς; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Μπά! ἔκαμε ἡ κυρὰ-Καίτη. Καὶ δὲν τοῦ φεύγω κρυφά; Τὸ δρόμο, δόξα σοι ὁ Θεός, τὸν ξέρω... Μήπως θὰ μὲ δέσῃ;

Καὶ πρόσθεσε:

—Ἔ, κι' ἂν μποροῦσα νὰ πάρω μαζί μου, νὰ σᾶς φέρω ἐδῶ, τὸν Ἔβανς! Δὲν ξέρετε τί θησαυρὸς ποὺ εἶναι!

—Ἀλήθεια, ὁ Ἔβανς, εἶπε ὁ Δόνιφαν· ἂν μποροῦσε νὰ φύγῃ κι' αὐτός, δὲ θἄταν φευγάτος ὣς τώρα;

— Καλὰ λέει ὁ Δόνιφαν, εἶπε ὁ Γόρδων. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἢ τὸν σκότωσαν ἢ τὸν φυλάνε καλά. Ἔτσι καλὰ θὰ σὲ φυλᾶνε καὶ σένα, κυρὰ-Καίτη, ἂν σὲ πιάσουν, ἢ... θὰ σὲ σκοτώσουν.

—Ὥστε κάθου καλύτερα στ' αὐγά σου, εἶπε ὁ Μπριάν, καὶ μεῖς θὰ βροῦμε τρόπο νὰ μάθουμε ἂν εἶν' ἐδῶ ὁ Οὐάλστων, χωρὶς νὰ κινδυνέψῃ κανένας.

Ἔτσι ὁ ἀρχηγὸς οὔτε τὴν κυρὰ-Καίτη ἄφησε νὰ φύγῃ, οὔτ' ἐπέμεινε νὰ κάμῃ ἐκδρομὴ αὐτός. Τώρα εἶχε ἄλλο σχέδιο στὸ νοῦ του. Καὶ τὸ σχέδιο αὐτό, τὸ παράτολμο, τὸ τρελό, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κοιμηθῇ.

Καὶ ἰδοὺ τί ἦταν:

Ἂν μποροῦσαν νὰ κοιτάξουν ἀπὸ ψηλὰ ὅλο τὸ νησί, θἄλεπαν, — ἂν ὑπῆρχαν, — τὰ σημάδια καμμιᾶς κατασκήνωσης ἢ κατοικίας. Ἀλλὰ ἡ κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, ἡ μόνη τους σκοπιά, δὲν εἶχε ὕψος παραπάνω ἀπὸ διακόσια πόδια. Ἀνέβηκαν δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τίποτα. Κι' ὁ Μπριὰν θυμήθηκε... τὸν ἀετό!

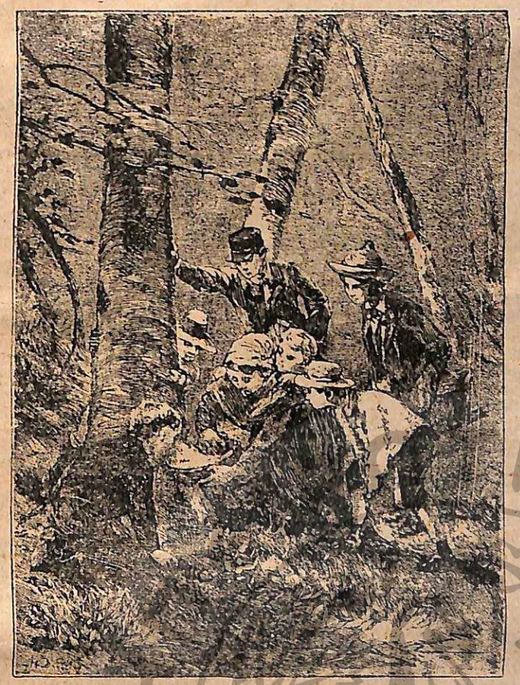

«Ἡ κυρὰ-Καίτη γέμισε δυὸ δοχεῖα...»
(Σελ. 425, στ. α').

Εἴδαμε πὼς ἡ ἀνύψωσή του εἶχε ἀναβληθεῖ προσωρινά, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅταν τὰ παιδιά, ἀκολουθώντας τὸν Πιτσό, ἔτρεξαν στὸ δάσος καὶ βρῆκαν τὴν κυρὰ-Καίτη. Ὕστερα, ἀφοῦ ἔμαθαν ἀπ' αὐτὴ τί καὶ πῶς, ἡ ἀνύψωση ἀναβλήθηκε ὁριστικά. Δὲν ἐσύμφερε, βλέπετε, νὰ προδώσουν τὴν παρουσία τους στοὺς κακούργους μ' ἕνα τόσο ὁρατὸ σημάδι.

Ὁ ἀετὸς ὅμως ὑπῆρχε. Κι' ὁ Μπριὰν σκέφθηκε πὼς μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐπισκόπηση τοῦ νησιοῦ ἀπὸ ψηλά. Φτάνει ν' ἀνέβαινε μὲ τὸν ἀετὸ κι' ἕνας ἄνθρωπος, — αὐτός!

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΛΑΒΟ ΠΟΥΛΙ

Βλέπεις στὸ γαλάζιο ἀέρα
τὸ πουλὶ ποὺ φτερουγίζει ;
Μέσ' στὰ δένδρα, μέσ' στοὺς
[βράχους,
σὲ κορφὲς σπιτιῶν, δὲν κτίζει
τὴ φωλιά του, καὶ μονάχο
μέσα σ' ὅλα τάλλα πλήθη,
ἔχει ἄσυλο καὶ στέγη
τὰ ἀνθρώπινα τὰ στήθη.

Ἐκεῖ - μέσα αὐτὸ γεννιέται.
μεγαλώνει καὶ φουντώνει,
κι' ἀπὸ κεῖ πετᾶ καὶ φεύγει,
φεύγει γιὰ νἀφήσῃ μόνη
τὴν καρδιὰ ποὺ μέσ' στὰ ἴδια
στήθη —τὴ φωλιά του,—μένει
κι' ἐκεῖ, ὅταν μετανοιώσῃ,
γυρνᾷ πάλι καὶ πεθαίνει.

Δίπλα στὴν καρδιὰ πεθαίνει
μ' ἀπ' τὴ στάχτη σὰ Φοινίκι
ξαναζῇ ὅπως ἔκεῖνο,
καὶ μὲ τὴ θανὴ τὴ νίκη
τῆς ζωῆς στὸν κοσμο δείχνει,
καὶ φωνάζει πῶς δὲν φθάνει
κάθε ποὺ στὴ γῆ γεννιέται,
νὰ χαθῇ γιὰ νὰ πεθάνῃ.

Γιὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ πεθαίνῃ,
μοναχὸ μέσα στὰ πλήθη,
ἔγιναν θερμὰ καὶ μόνα
τὰ ἀνθρώπινα τὰ στήθη·
φτερουγίζει· νὰ γυρίσῃ
δίπλα στὴ συντροφισσά του ;
νὰ πετάξῃ μιὰ γιὰ πάντα ;
σὰν θὰ χαλαστῇ ἡ φωλιά του !

Σἀνθιππος

ΤΟ ΤΣΟΥΚΑΛΙΟ

Στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ πᾷς κατὰ τὸν Ἅη-Παντελεήμονα, βλέπεις ἀπὸ μακριὰ κάτι σὰν κόκκινους μικροὺς πυργίσκους, ποὺ δὲν ξέρεις τί εἶναι· μὰ ἐμεῖς ποὺ τὸ ξέρουμε, μόλις τοὺς δοῦμε, φωνάζουμε : Τὰ καμίνια τοῦ Τσουκαλιοῦ μας !

Μικροί, πηγαίναμε κάθε σκόλη ποὺ ξεκαμινώνανε, κι' ἀγοράζαμε τσουκαλάκια γιὰ τὶς κούκλες μας, πιατάκια πήλινα—πηλινάκια,—μικρὰ λαϊνάκια καὶ χίλια-δυὸ ἄλλα πραμματάκια· μὲ τὸ συμπάθειο ὡς καὶ πήλινα γαϊδουράκια φορτωμένα (ἀκόμα καὶ πήλινα) μὲ μικρὰ λαϊνάκια.

Ξεκίνησα καὶ τώρα, μεγάλη πιά, νὰ κάμω ἄλλη μιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ δρόμο, καὶ πῆγα καθημερινὴ ποὺ νὰ μὴν ἔχει κόσμο.

Ὁ ἥλιος ἦταν ἀκόμα ψηλά, μὰ πηγαίναμε ἀγάλι-ἀγάλια καὶ δὲν μᾶς ἔφερνε κούραση.

Φτάσαμε, ξεκουραστήκαμε λιγάκι καὶ πήραμε γύρω τὰ τσουκαλιά, —γιατ' εἶναι τρία.

Εἴδαμε πρῶτα τὰ ἑτοιμα ποὺ ἦταν ἔξω : κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ τσουκάλια, λαΐνια, πηλίνους, θυμιατήρια, ὅλα τὰ σύνεργα γιὰ τοῦ φτωχοῦ τὸ σπίτι, μὰ καὶ γιὰ τἀρχόντου.

Πήγαμε ὕστερα νὰ δοῦμε καὶ τἀργαστήρι. Ἔξω ἀπ' τὸ κτίριο, ἦταν λαΐνες ἕτοιμες καὶ γυναῖκες ποὺ τὶς πλούμιζαν μὲ τόση προσοχή, λὲς καὶ στόλιζαν τὰ παιδιά τους.

Μπήκαμε μέσα. Ἕνα πρωτόγονο μηχάνημα, κάτι σὰν τροχός, κι' ἕνας τεχνίτης. Μᾶς ξάφνισε ἡ τέχνη του γιὰ τὴν ἁπλότητά της καὶ τὴν πιδεξιοσύνη. Ἀπὸ μιὰ φούχτα πηλὸ ἑτοίμαζε σὲ πέντε λεπτὰ μιὰ τέλεια λαΐνα. Εὐλογημένε τεχνίτη, ποὺ τόσον κόσμο μὲ τὰ λαΐνια σου δροσίζεις, κι' εὐλογημένο ἄγιο χῶμα !

Ἰνδιάνα

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Μέσ' στοῦ φθινόπωρου τὴ βασιλεία, προβάλλει τοῦ χειμῶνα ὁ πρόδρομος...

Εἶν' ἕνα παγερὸ πρωϊνό, μιὰ μέρα χειμωνιάτικη. Ὁ οὐρανὸς ὅμως εἶναι καταγάλανος, πλυμένος ἀπ' τὰ φθινοπωριάτικα δρόσυα. Ὁ ἥλιος λάμπει θριαμβευτικὰ καί, ἀνεβαίνοντας, μὲ τὶς φλογερὲς ματιές του ἀγκαλιάζει τὸ σύμπαν. Λίγο-λίγο, τὸ πρωϊνὸ κρύο πέρτει. Ἡ θάλασσα, πιστὸς τοὺρανοῦ καθρέφτης, λαμπρίζει στὰ πόδια τῶν βουνῶν Εἶναι τ' Ἀκροκεραύνια! Θεόρατοι γρανίτινοι βράχοι, ποὺ οἱ κορφές τους, κομμένες ἀπὸ τὸ Θεῖο Γλύπτη, φθάνουν τὸν καθάριο σὰν κρύστυλλο θόλο. Ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς ταπεινῆς, ὄμορφης ἀνεμώνης. Κι' εἶναι στεφανωμένα μὲ κάτασπρο χιόνι.

Τὰ πρῶτα χιόνια !.. Οἱ κατάλευκοι τοῦ γέρου Χειμώνα προάγγελοι. Λάμπουν περήφανα, ψηλὰ στὰ κορφοβούνια. Λὲς καὶ φοβερίζουν τὸν ἄσπονδο ἐχθρό τους, τὸν Ἥλιο. Μὰ κακόμοιρα πρῶτα χιόνια, εἶν' ἀκόμα νωρὶς γιὰ σᾶς. Εἴσαστ' ἀδύνατα. Κι' ὁ Βασιλιὰς τῶν Ἄστρων, τρέχοντας μὲ τ' ἅρμα του, σᾶς ρίχνει πύρινες ἀχτίδες. Δὲν μπορεῖτε νἀντισταθῆτε, φτωχά μου καὶ λυώνετε, λυώνετε ...

Τ' Ἀκροκεραύνια λούζονται τώρα ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν πεθαίνοντας τὰ πρῶτα χιόνια...

Σπύρος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΞΥΠΝΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Σὲ κάποια γερμανικὴ πόλη, ἕνας κύριος, θυμοῦμένος μὲ τὸ ράφτη του, ποὺ τοῦ εἶχε καλάσει μιὰ φορεσιά, τὸν ἐκδικήθηκε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο :

Τὴ φόρεσε, ἀφοῦ κόλλησε στὴ ράχη τοῦ σακακιοῦ μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε : «Αὐτὴ ἡ ἐλεεινὴ καὶ κακοφτιασμένη φορεσιὰ πληρώθηκε 100 μάρκα στὸ κατάστημα τοῦ Β, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς δεῖνα». Ἔτσι ντυμένος κι' ἐνεπίγραφος, ὁ κύριος τριγύριζε τοὺς κεντρικώτερους δρόμους καὶ προκαλοῦσε τὴ γενικὴ περιέργεια.

Στὸ τέλος ὁ ράφτης ἀναγκάσθηκε νἀποζημιώσῃ γενναῖα τὸν πελάτη του, γιὰ νὰ πάψῃ τὴν καταστρεπτικὴ ἐκδίκησή του.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας κύριος ρωτᾷ τὸν Πετράκη :

— Σὲ ποιὰ τάξη πηγαίνεις ;

— Στὴν πρώτη.

— Καὶ πότε θὰ πᾶς στὴ δευτέρα ;

— Ὅποτε θέλω ! Ἐκεῖ δὰ εἶναι κι' ἡ πόρτα τῆς δευτέρας.

Μυρόλουστη

***

Ὁ Δάσκαλος, σ' ἕναν πολὺ περίεργο μαθητή. — Ἡ περιέργεια, παιδί μου, εἶναι τὸ χειρότερο ἐλάττωμα...

Ὁ πολὺ περίεργος μαθητής : — Καὶ τὸ καλύτερο ποιὸ νὰ εἶναι ;..

Ξάνθιππος

***

Ὁ Δάσκαλος :— Δὲν ἀπήντησες ὀρθῶς στὴν ἐρώτησή μου, Γεῶργο !

Ὁ Γιῶργος. — Ὀρθὸς ἤμουν, δάσκαλε ! δὲ θυμάστε καλά...

Χρυσοθήρας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1927

Κατὰ τὴν διαλογὴν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος. Τὰ λοιπὰ ἀπεκλείσθησαν.

Α' — ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φάρος τοῦ Βοσπόρου, ἔλαβε ψήφους 380 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : 25η Μαρτίου, 373 (39Ε) — Κυματίζουσα Κυανόλευκος, 369 (38Ε). —Νέμεσις 352 (36Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐκδικητής, 298 (34Ε).— Μαγεμένο Βασιλόπουλο, 276 (32Ε). — Τὰ Κρῖνα, 247 (28Ε). — Τζάκ, 203 (22Ε).— Πλάνο Δοξάρι. 185 (17 Ε). —Τζένυ Κούγκαν, 145 (14Ε)

ΕΠΑΙΝΟΣ : Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 121 (12Ε).— Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 114, (11Ε).— Ἀγνὴ Ψυχούλα, 103 (10Ε). — Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς, 87 (8Ε). — Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 85 (8Ε). — Ταπεινὸ Κυκλάμινο, 72 (7Ε). — Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, 63 (6Ε).—Ἡρωΐς τοῦ 21, 56 (5Ε).— Πικρὴ Σκλαβιά, 49 (5Ε). — Πίστις Πατρίς, 44 (4Ε).

Β' — ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μελαχροινούλα, (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κρητικόπουλο, (39Ε). — Τώνη Μονάχη, (38Ε).—Ναύαρχος Μιαούλης, (36Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἄχ, Πόλη, (34Ε). —Ἀπάνεμο, (32Ε). —Ρέα, (28Ε). —Θαλασσινή,(22Ε). Γιασεμί, (17Ε). — Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, (14Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δικηγορίνα,(12Ε). —Γενναία Σπάρτη, (11Ε). — Ροδοδάφνης, 10Ε). — Μαῦρος Ἀετός. (8Ε). —Ἀλπινιστής, (8Ε).— Ἄσπρος Κρῖνος, 7Ε).— Νυχτολούλουδο, (6Ε). —Μανόλια, (5Ε). Ζακελίνα, (5Ε). — Πούλια, (4Ε).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1928

1. — Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1927 μέχρι τοῦ σημερινοῦ.

2. — Ὡς ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 20* κατὰ ψῆφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταί καὶ τ' ἀδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

3. — Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 1) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, (ὅσα καὶ ὅποια θέλει). Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλει χώρις τὸν Ψηφοδέλτιον καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν.

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τ' ἄλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

4. — Τὸ ψηφοδέλτιον θὰ γίνει ὡς ἑξῆς : "Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου :

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος :

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1928

Ψηφίζω
τὸ Ψευδώνυμον :

Οὐράνιος Θόλος (π.χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος :

Ὁ ἐκλογεύς :

Γεώργιος Α. Δημητριάδης

Ψευδ. *Μπαμπούλας* (π.χ.)

Ἀθῆναι

5. — Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. ("Ενας δηλαδή, ἂν θέλει, ἠμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ Ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ ἰδικόν του). Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες *ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον* τῆς ἀρεσκείας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ κάθε ψηφιζόμενον ψευδώνυμο χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

6. — Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν : ἓν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Τρίτον· Θὰ ἀπονεμηθῇ δὲ Ἔπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

7. — Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς : Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπ' ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔρχεται πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἕν' ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβει τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

8. — Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως ἤτοι : οἱ μὲν τοῦ Α'. Βραβείου βιβλία 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β'. 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ'. 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογήν των ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

9. — *Εὔσημα* θἀπονεμηθοῦν ἀπὸ σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε ψευδωνύμων, εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἔπαινον.

10 — Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μαρτίου 1929.

Δήλωσις. — Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς, συστάσεις καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ πρὸς καταψήφισιν, πολιτικοὶ ὑπαινιγμοὶ κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Νοεμβρίου 1928.

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει τὸ 50ὸν ἔτος μου καὶ ὁ 35ος μου τόμος τῆς Β' Περιόδου. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, ποὺ θὰ εἶναι ἀκριβῶς τὸ φυλλάδιο τῆς 1ης Δεκεμβρίου, ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος. Σᾶς εἶπα ὅτι στὸ ἑξῆς τὸ φυλλάδιό μου θὰ ἔχῃ πάντα δώδεκα σελίδες. Σᾶς εἶπα τί καὶ τί θὰ δημοσεύσω κατὰ τὸ ὅσον ἡμα τοῦ 1929. Σᾶς εἶπα ἀκόμη, ὅτι, γιὰ νὰ καλύψω τὴ δαπάνη τῆς κινητομίας, ποὺ δὲν τὴν καλύπτει ἡ ἐλαχίστη αὔξησις τῆς συνδρομῆς, βαστάζομαι στὸ Ξεσπάθωμά σας. Καὶ τώρα σᾶς περιμένω : πρῶτα νἀναγεώσετε τὴ συνδρομή σας ποὺ λήγει σήμερα· ἔπειτα,—ἢ συγχρόνως—νἀρχίσετε νὰ ξεσπαθώνετε. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ εἶχαν πληρώσει τὴ συνδρομὴ τοῦ 1929 πρὶν δηλώσω τὴν αὔξηση, τοὺς παρακαλῶ καὶ πάλι νὰ στείλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία τὸ συμπλήρωμα. Βλέπετε, ἀγαπητά μου παιδιά, πῶς τὸ χρέος μου σὲ σᾶς τὸ κάνω μὲ τὸ παρακάτω. Δὲν λογαριάζω οὔτε κόπους οὔτε ἔξοδα, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἄλλως· τε θὰ ἰδῆτε τὸ φυλλάδιο ποὺ σᾶς ἑτοιμάζω γιὰ τὸ Σάββατο καὶ θὰ κρίνετε ἀπ' αὐτὸ τί θὰ εἶναι ὁ νέος μου τόμος... Πρέπει λοιπόν, εἶναι πάρα πολὺ δίκαιο, νὰ κάνετε κι' σεῖς τὸ χρέος σας σὲ μένα...

—

ΤΑΨΕΓΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1928

Σήμερα λήγει ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1928. Ὅποτε κι' ἂν πῆρε κανεὶς ἢ ἀνανέωσε τὸ ψευδώνυμό του, ἀπὸ σήμερα δὲν τοῦχει πιά. Καὶ γιὰ νὰ τόξῃ, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃ,—ἂν δὲν θέλῃ, ἐννοεῖται, νὰ τὸ ἀλλάξῃ,—ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Ἀργότερα,σᾶς εἶπα, τὸ βρίσκει ἢ δὲν τὸ βρίσκει τὸ πιλιό του. Γιατί ἂν εὐχῇ νὰ τὸ ζητήσῃ κανένας ἄλλος, μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου, θὰ τὸ θεωρήσω ἀδέσποτο καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω.

—

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1928

Κατὰ τὸν κανονισμὸ, στὸν ἐτήσιο Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων λαβαίνουν μέρος *μόνο* ὅσοι στέλνουν τὴ σχετικὴ Σημείωση. Τώρα λοιπὸν ποὺ τελείωσε τὸ ἔτος μα-, ὅσοι θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε, πρέπει νὰ μοῦ γράψετε σ' ἕνα χαρτὶ τὰ Εὔσημα ποὺ πήρατε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1927 ἕως 30 Νοεμβρίου 1928. Στὴ Σημείωσή του αὐτὴ, πρέπει καθένας ν' ἀναφέρῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν Εὐσήμων, τοὺς Διαγωνισμοὺς στοὺς ὁποίους τὰ ἐπῆρε, τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε διαγωνισθῆ στὸν καθένα, καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν φυλλάδιων ὅπου ἐδημοσιεύθηκαν τἀποτελέσματα. π.χ. «Ὁ Τάδε, μὲ ψευδώνυμον *Πελοπίδας*» στὸν 239ο Διαγωνισμὸ Λύσεων (φυλλ. 30ὁ) ἔλαβε Εὔσημα 15.

— , μὲ τὸ ἴδ.ο ψευδώνυμο, στὴν 35ὴ Κυρτακὴ (φυλλ. 24) ἔλαβε Εὔσημα 10.

— , μὲ τὸ ψευδώνυμο *Ἄτλας*, στὸν 230ὸ Διαγ. Ἀσκήσεων (φυλλ. 50) ἔλαβε Εὔσημα 8.

Γενικὸν ἄθροισμα Εὐσήμων : 33. Ἐννοεῖται, ὅτι καθένας θὰ σημειώσῃ μόνο τὰ Εὐσήμια τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν ὁποίων τ' ἀποτελέσματα δημοσιεύθηκαν φέτος.

Σημειώσεις γιὰ Εὔσημα εἶναι δεκτὲς ὡς *τὴν 31 Ἰανουαρίου 1929* Ὅσοι δὲν στείλουν Σημείωση, δὲν θ' ἀναφερθοῦν σ' ἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Φεβρουάριο.

—

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1928

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τόμους ποὺ ἔβγαλα ὡς τώρα, εἶναι αὐτὸς ποὺ τελειώνει σήμερα. Κοιτάξτε τὰ περιεχόμενα : *Σκιὰ τοῦ Πύργου, Θαυμαστὸ Ταξίδι, Διετεῖς Διακοπαί, Ρήνα καὶ Μαρίνα, 2 Κυριακαί, 45 Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί, 50 διηγήματα, 25 Χίλια Μύρια* κι' ἄλλα... χίλια μύρια ! Εἶναι τὸ ὡραιότερο καὶ τὸ χρησιμότερο *δῶρο* ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσφέρει σ' ἕνα παιδὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ὅλοι ὅσοι ξέρουν νὰ κάνουν δῶρα, ἕνα Τόμο μου πάντα προτιμοῦν. Καὶ γι' αὐτὸ ἔσα-ἴσα ἔκαμα τὸ ἔτος μου νὰ τελειώνῃ τὴν 30 Νοεμβρίου: Γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος ὁ νέος τόμος, ραμμένος, δεμένος, καὶ νὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο μου καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ τὶς πρεμονὲς τῶν Χριστουγέννων.

—

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΟΥ 1929

Ἔχω λάβει ἀρκετὰ κομμάτια γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία τοῦ 1928, ποὺ περισσεψαν γιὰ τὴν Α' τοῦ 1929. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φυλλάδιο γίνεται τώρα δωδεκασέλιδο καὶ κάθε φορὰ ἡ Σελίδα σας θὰ εἶναι ἐλάκερη, θὰ μοῦ χρειασθοῦν κι' ἄλλα κομμάτια. Νὰ μοῦ στείλετε λοιπὸν ἀπὸ *ἕνα* ἀκόμη, ὅσοι μοῦ ἐστείλατε ἕνα ἢ δυό, κι' ὅσοι δὲν μοῦ ἐστείλατε κἄθολου, νὰ μοῦ στείλετε *ὡς τρία*. Ἂν θέλετε δηλαδὴ κι' ἂν ἔχετε. Ἐγὼ σᾶς λέγω μόνο τὸ δικαίωμά σας.

—

Ἡ *Τζίνα* μοῦ γράφει : «Μ' ἐνθουσίασε ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὸ Γαλάκι στὸν καθρέφτη. Ἦταν τόσο ὄμορφη! Μὰ κι' ποιὰ ἀπὸ τὶς Ἐπιστολές του δὲν ἦταν ὄμορφη κι' διδακτική; Ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα γατάκι ποὺ εἶν' ἐπίσης θυμάσιο κι' τὸ λατρεύω. Προχτὲς μοῦ ἄρρωστησε, ἐνόμισα πὼς θὰ μοῦ ψοφήσῃ κι' ἔκλαιγα... Οὔτε θυμώνω ὅταν λέῃ ὁ κ. Φαίδων ὅτι τὸ γατάκι του εἶναι ὡραιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Κάθε γατάκι μὲ τὶς χάρες του, δὲν εἶν' ἔτσι ;»

—Ναί, παιδί μου. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων ἐπιμένει πὼς οἱ χάρες τοῦ δικοῦ του εἶναι ἄλλο πρᾶμα ! Ἀφοῦ μάλιστα τὸ εἶδε κι' ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας κι' ἔγραψε γι' αὐτὸ ὁλάκερο χρονογράφημα στὴν ἐφημερίδα «Ἑστία», ἄ, ὁ κ. Φαίδων τό πῆρε πολὺ ἀπάνω του. Δὲν ἀκοῦσε τίποτα !..

Κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὰ καλά του. Θέλετε ἄλλο ἀπὸ τὸ Δάγκειο; Μὴ ρωτᾶτε τί δπέρερε μ' αὐτὸν ἡ *Ἐλιάνα !* Κι' ὅμως στὴν ἀνάρρωση εἶχε καιρὸ νὰ διαβάσῃ «ἕνα σωρὸ Διαπλάσεις» ποὺ τὴν εὐχαρίστησαν πολύ. Κι' ἀκόμα εἶχε ἕνα σωρὸ ἐμπνεύσεις κι' ἔκαμε διάφορες Ἀσκήσεις, κι' ἀποφάσισε νὰ λάβῃ μέρος καὶ στὸν Διαγωνισμό. Πολὺ ὡραῖα ! Τῆς ἐστειλα καὶ 20 τετράδια.

Γιὰ τὸ «Πένταθλο», *Φιλόσοφη*, τώρα εἶναι ἀργά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μὲ συγκίνησαν πολύ. Ὤ, βέβαια ποὺ δὲν φοβᾶμαι τὸν ἀνταγωνισμό ἀπὸ τέτοια «ἀνόγνατα, ἀσυνάρτητα καὶ ἀκαθόριστα», πὼς τὰ λές, δημοσιεύματα. Ἔπειτα, στὸ ἔργο μας δὲν χωρεῖ ἀνταγωνισμός. Δὲν εἴμαστε ἔμπροροι ἢ βιομήχανοι. Τὴ στιγμὴ ποὺ θἄβλεπα ἕνα περιοδικὸ μὲ καλύτερους συνεργάτες, μὲ καλύτερη ὕλη, μὲ καλύτερη κατεύθυνση ἀπὸ τὸ δικό μου, πρώτη ἐγὼ θὰ ἔλεγα: «Αὐτὸ νὰ διαβάζουν τὰ Ἑλληνόπουλα !» Καὶ θἀπαιρνα τὴν ἀποστρατεία μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ δῆθεν παιδικὰ περιοδικὰ ποὺ βγαίνουν δεξιὰ κι' ἀριστερά, εἶναι τόσο κακὰ ψυχρά, ὥστε ἐνόμισα χρέος μου, καὶ μὲ κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῶ, νὰ κρούσω τὸν κώδωνα... τοῦ δημοσίου κινδύνου.

Εὐχαριστῶ, *Σιφομάχε*, γιὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς συνδρομῆς σου ποὺ τὴ συνόδευσες μὲ τόσο ὡραῖες σὐγές. Γιὰ τὰ νέα τοῦ 1929 σᾶς εἶπα. Περίεργα μόνο νὰ ἐξάρω τὸ λογοτεχνικὸ ὕφος τοῦ νέου μυθιστορήματος «*Ὡς που νὰ βρῇ τὴ μητέρα της...*» Ὁ συγγραφεύς του, ὁ Charles Richter, γράφει θυμάσια! Ἔχει τὸ χιοῦμορ ποὺ σὲ κάνει νὰ γελᾷς, ἔχει καὶ τὴν τρυ-

φερότητα ποὺ σὲ κάνει νὰ δακρύζῃς. Κι' ὄχι μόνο σὰν ἱστόρημα, ἀλλὰ καὶ σὰν λογοτέχνημα τὸ «Ὡς που νὰ βρῇ τὴ μητέρα της» εἶναι πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ «Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου».

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Ἡρωϊκὴ Φέσσα, Αἰγόκλημα, Ἐθνικὴ Πίστις, Ἀγράμπελη, Τώνη Μονάχη, Δεσποινὶς Ὑπαστυνόμος, Γλυκομίλητη, Ἄγγελος Νίκης, Ἀττικὴ Αὐγή, Τσούχτρα, Μελαχροινούλα, Νίτσα Πολλάτου, Ἀνοιξιάτικη Αὐγή, Τελέσιλλα, Ἀφρισμένο Κῦμα, Γαλαξίας, Μίμης Πρώϊμος, Γλυκειὰ Μελαχροινούλα*** καὶ ***Μάρθα Σακκῆ***.— Θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μικρὸν Λόρδον*** (σοῦ ἔστειλα 32 καὶ 40· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ἀλλὰ τὰ ψευδώνυμα τῶν συμμαθητῶν σου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὰ φανερώσω· δὲν τὸ ξέρεις ὅτι τὰ ψευδώνυμα εἶναι μυστικά;) ***Βαλέντσιαν*** (στὴ Βουλγαρία ἔχω κι' ἄλλους, ποὺ λαβαίνουν τὸ φυλλάδιο ἀκωλύτως· εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ θὰ φροντίσῃς, καὶ χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία σου μὲ τὸ ***Αἰγόκλημα***·) ***Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος*** (εἶχε τυπωθεῖ πιά·) ***Κόρην τῆς Διαπλάσεως*** (φαντάζομαι τὰ μαθήματά σου, ἀφοῦ εἶσαι στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου· ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ βρῇς καιρὸ καὶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!) ***Πριγκίπισσαν Δολότταν*** (ἔστειλα 39ον· εὐχαριστῶ πολύ·) ***Σεμίραμιν*** (ἔστειλα 33 τετράδια· πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ ἀγαπητοῦ μας ***Κ.***, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγινε καλά·) ***Χαδιάραν*** (δὲν σὲ ξέχασα, ξέρω πὼς δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ καὶ δὲν σὲ ἀγαπῶ λιγότερο ἀπὸ κανένα Διαπλασόπουλο· ναί, τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὰ τὰ κομμάτια ποὺ λές, δυὸ-τρία πρὸς τὸν παρόν, καὶ πάλι βλέπομε·) ***Ντόριαν*** (σοῦ εὔχομαι κάθε ἐπιτυχία στὴ νέα σου ζωή· ὤ, εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς ποτέ·) ***Φοιτητὴν*** (εἶδες πῶς διορθώθηκε τὸ λάθος: ἔκαμα τὴν προθεσμία τοῦ «Πεντάθλου» εἰκοσι ἡμέρες συντομότερη, ὡς τὶς 10 Νοεμβρίου· ὁ κ. Ξ. εὐχαρίστως δέχεται καὶ περιμένει νὰ τοῦ γράψῃς·) ***Ἀκαδημαϊκὸν Πολίτην*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ «ἐπεῖγον», ἀλλὰ εἶδες ὅτι τὸ λάθος διορθώθη·) ***Μάριον Μυρσίνην*** (χαίρω πολύ·) ***Πήγασον*** (ἔχει κκλῶς·) ***Πάνθειαν Ἀβραδάτου*** (τὸ ἔδωσα στὸν κ. Φαίδωνα·) ***Γαλάτειαν*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσπάθεια· ἔστειλα 10 τετράδια·) ***Γενναίαν Σπάρτην*** (ἔμειναν στὴ διάθεσή σου δρ. 68,30·) ***Γ. Χαλ.*** (ὀνομάζεται Εὐάγγελος Ἰωάννου·) ***Κωνστ. Παπαχρυσάνθου*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα·) ***Μελαχροινὴν Κυπριοπούλαν*** (δεκτές·) ***Μοσχομάγκαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Στέφανον Καρβούνην*** (καὶ σένα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ· μπράβο, παιδιά μου!) ***Ἑλένην Δρόση*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Νίκον Κατσιώτην*** (ὄχι, δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ σοῦ στέλνω· θὰ χάθηκε κανένα στὸ ταχυδρομεῖο ἀφοῦ μετώκησες·) ***Ρέαν*** (ἔστειλα 10 τετράδια καὶ τὸ 1ο φύλλο·) ***Λιλάνταν*** (ὁ κ. Ξ. σὲ πρακκλεῖ νὰ τοῦ φέρῃς νὰ ἰδῇ αὐτὰ τὰ σκίτσα· τ' ὡραῖο σου γράμμα μὲ κατασυγκίνησε·) ***Ἡρωϊκὸν Λάβαρον, Θαλασσοταραχὴν*** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***19 Νεμβρίου***, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 25 Ἰανουαρίου

771. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνο κι' ἀντωνυμία
Καὶ φωνῆεν στὴ γραμμὴ
Σχηματίζουν στὴ στιγμὴ
Πόλη στὴ Μικρὰν Ἀσία.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

772. Στοιχειόγριφος

Πρόσεξε νὰ μὴν καῇς
Ἅμα βρῇς αὐτὸ τὸ ρῆμα . . .
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀφαιρεῖς;
Θὰ μιλήσῃ παραχρῆμα.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

773. Τονόγριφος

— Νέε μου, μὴν ξέρῃς πῶς
Θὰ γινῶ πάλι γερός;
— Ξέρω... ἀλλοῦ θέλεις τὸν τόνο
Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο!

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

774. Ἀναγραμματισμὸς

Τρικυμία ἔχει μεγάλη . . .
Μ' ἀπ' τὸ ἀναστατωμένο
Πέλαγος αὐτό, προβάλλει
Μέρος δενδροφυτεμένο!

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

775. Πυραμὶς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως ῥήτωρ. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: φωνῆεν, ἐπίρρημα τόπου, μοῦσα, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ποταμὸς τῆς Ρωσσίας, ἥρως τοῦ 21.

Δὸν Κιχώτης

776. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Πόλις — ἀριθμητικὸν = μουσικὸς φθόγγος + (μὴν — μόριον =) νῆσος.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Δὸν Κιχώτης

777. Ἐπιγραφὴ

```
Η Ζ          Λ Π
Τ Ω    Ι Α   Α Σ
Δ Η          Σ Ι
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κρητικόπουλο

778-782. Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς μικρᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγράμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: ***νόμος, ἄσμα, δάς, Ἄσσος, σός.***

Μάγισσα

783-785. Μεταμορφώσεις

1.— Τὸ ***μέρος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***ὅλον***.

2.—Ὁ ***Πόρος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Μῆλος***.

3.—Ὁ ***Ἄγγλος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Ἕλλην***.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

786. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μαθητὴν τοῦ Σωκράτους:

1, Υἱὸς τοῦ Ἡλίου· 2, Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης· 3, Μυθικὸς μουσικός· 4, Σπλάχνον· 5, Ὥρα τοῦ ἔτους· 6, Νομοθέτης.

Τώνη Μονάχη

787, Φωνηεντόλιπον

κ - μς - κντ

Βάρκα τοῦ Κανάρη

788. Γρῖφος

```
                τι          τι
          τι    τι    τι    τι   ὡς ὡς ὡς
Ὦ !         αρ                αρ
          τι    τι    τι    τι   ὡς ὡς ὡς
                τι          τι
             θι
θι           θι
       τρακ
θι           θι
             θι
```

Βάρκα τοῦ Κανάρη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

789-791. Cinéma-Rébus

1.—***Ἐκείνη κουρασμένη***. (Δημοκρατία).

2.— ***Βῆμα, γέλα, πριόνι, ἐκεῖ***. (Πρωτεύουσα).

3.— ***Χθές, ποῦ, ἀκάθαρτον, ὕμνος***. (Ἱερὰ πόλις).

Κόκκινη Μιραμπὲλ

Τέλος τοῦ 241ου Διαγωνισμοῦ Αὐσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

(Καὶ τοῦ φυλλαδίου τούτου ὅλαι αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ διακριθείσας Συλλογὰς τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τ' Ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

560. Γαληνὸς (γᾶ, Λῖνος.) — 561. Δαυλὸς-αὐλός.—562. Νερῶν-Νέρων.—563. Τάγος-γάτος.—564 ΒΑΡΒΑΡΑ ΑΔΔΘ ΡΑΠΤΙΚΗ ΒΤΚΝ ΑΔΙΚΗΜΑ ΡΚΜΙ ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΕΜ ΑΝΗ ΝΑΔ 565. ΚΙΣΣΑΒΟΣ (Ἰσσός, Σάββας, ἀσβός, βόας, Ὀσσα.)—566-570. Διὰ τοῦ ΡΙΣ: ***χρίσμα, Πάρις, ὁρισμός, πρίσμα, ἄριστος***— 571. ***Μηδέν, ἅγαν.*** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν. Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: ΓΕΜίζω, ΑΝΗλικος, ΝΑΔίρω.)—572. Πές μου ποιὰ εἶναι ἡ συντροφιά σου - νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀνθρωπιά σου.— 573. ***Πολλὰ τὰ ἔτη σου!*** (πολλὰ τά, ἔτη, σου. — 574. Napoléon (nappe, an, lait, on). — 575. PARIS (Propre, Aimer, Riche, Impoli, Sage.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 861/

Ἀγαπητὴ **Γαλάτεια**, σοῦ εὔχομαι γιὰ τὴ χρυσῆ γιορτούλα σου πᾶν ποθητόν.

ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

/ΚΗ' — 862/

Πῶς;;; **Μαγεμένο Βασιλόπουλο**, καταδέχεσε νὰ ζητᾶς ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν ἀπὸ ἀγράμματες;

Μελαχροινούλα

/ΚΗ' — 863/

Δὲν ξέρω ποιὰ μεταχειρίζεται τὸ ψευδώνυμό μου γιὰ πορτραῖτα.

Σκόρπια Ροδοπέταλα

/ΚΗ' — 864/

Κάρμεν-Σύλβα, Δάγγειος πῶς πάει;; Εὐλογημένη Διάπλασις!!.. Τί νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς!!.. Γρατσιέλλα εἶναι τόσο μακριά!!..

Σκόρπια Ροδοπέταλα
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

/ΚΗ' — 865/

Γενναία Σπάρτη, ποῦ εἶσαι τώρα; στεῖλε μου διεύθυνσή σου.

Τελέσιλλα

/ΚΗ' — 866/

ΠΡΟΣΟΧΗ!!..

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
(ποὺ νὰ σᾶς μπῇ ὑδράργυρος σταυτί,)
γυρεύω, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ,
μιὰ ψῆφο νὰ μοῦ δώσετε εἰλικρινῆ.
Καὶ θὰ σᾶς ἔχω φίλους ἀπὸ τοῦ νῦν,
καὶ ἕως τῶν αἰώνων! Ἀμήν.
Ἀνταλλάσσω δὲ καὶ τετραδιάκια,
κι' ἀλληλογραφῶ μ' ἀγόρια καὶ μὲ κο-
(ΚΗ'—747) ριτσάκια

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΗ' — 867/

Ἱσπανιόλα, ὥστε σκοπός σας ἦταν νὰ μάθετε μοναχὰ ἐκεῖνο; Εὐχαριστῶ. Ἔσετ' ἤμαρ ὅμως, ποὺ θὰ μετανοήσετε.

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΗ' — 868/

Τρελοκόριτσο, Ζεζεφίνα... Πιστεύεται ὅτι μὲ γνωρίσατε;... Γελιέσθε... Γιὰ ποιὰ ξένα ὀνόματα μιλᾶτε; ἐξηγηθῆτε.

ΤΙΓΡΑΝ

/ΚΗ' — 869/

Δάφνη, καὶ βέβαια τὴν φ..ο.. υ.. ρ .. τ...ο...υ...ν.. α...ἀγαπῶ. Θέλει καὶ ρώτημα αὐτό; Χαιρετίσματα στὸ χαριτωμένο Χαρικλάκι.

ΤΙΓΡΑΝ

/ΚΗ' — 870/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες... ἀλληλογραφῶ ἀγγλικά... ἑλληνικὰ μ' ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο. Τρελοκόριτσο, ἔλαβα, ὑπερευχαριστῶ, ἔστειλα.

ΤΙΓΡΑΝ

/ΚΗ' — 871/

Λυποῦμαι, ἀλλὰ πρέπει ἕνεκα ταξιδίου νὰ διακόψω κάθε σχέση μὲ τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ λίγο· γι' αὐτὸ παρακαλῶ ὅλους ἐς νὰ μὴ μοῦ στείλουν πρὶν τοὺς γράψω. Μόνο μὲ Μ. Ἀγγελία μποροῦν. **Ἀφρισμένο Κῦμα**, περιμένω κάρτα σου

Ἀκακία

/ΚΗ' — 872/

Ἀγαπημένη μοῦ ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στὴ γιορτούλα σου δέξου χίλιες εὐχούλες καὶ φιλάκια.

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

/ΚΗ' — 873/

Γαλάτειά μου, δέξου ἕνα μπουκετάκι μυρωμένες εὐχὲς ἀπὸ τὴν

ΥΒΟΝΗ

/ΚΗ' — 874/

Χρυσό μας **Καιτάκι**, χρόνια πολλὰ στὴ γιορτούλα σου.

Μυρόλουστη. Γλυκομίλητη

/ΚΗ' — 875/

Ἡ ἀγαπητή μου **Πορφυρογέννητη** στὴ γιορτούλα της ἂς δεχθῇ τὶς ὁλόθερμες εὐχές μου.

Γλυκομίλητη

/ΚΗ' — 876/

Τρελὸ **Φοιτητάκι**, στὴν (ΚΗ' — 794) εἶναι **Ρίτα Καρνῆ**. Πέτυχα; ναί;

Μυρόλουστη

/ΚΗ' — 877/

Καθυστερήσασα; Καθ' ὑπάρχεσιν **Βίτος, Σαγηνεύτρα — Παρασκευὴ Πασπάλα, Φωνὴ Κυθήρων**

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Στάϋρου 10, Ἀθῆναι